

SZABÓ IMOLA JULIANNA

Másképp élet

Ez már egy másik madár. Anya finoman szorítja kezem. Hűvös az ablakon beömlő táj. Már november. A fagy szemcsésre csipkedi az üveget. Bent vagyunk. Fűtésre is telik, lámpafényre is futja. Anya nem engedi el a markom. Szinte belebújik a tenyere a bőrömbe. Kicsi kéz, törekeny arc. Látom, hogy fázik. Hogy idegen ez a furcsán puha világ. A szekrények, az illatok és a folyton beszüremkedő idegenség. Megnyugtatom. Anya néz, szinte megfest a szemeivel, átváltoztat a tekintete. Azt hiszem, hogy szép leszek. Azt hiszem, hogy befonja a hajam és megmossa az arcom. Semmi ránc, csak pír. Közben szorít. Remegve gyűjtöm meg a gyertyát. Dédmamára gondolunk, akinek a lelke olyan vaskos volt, mint a szenes-vasaló, amivel a grófék ruháit vasalta. Hamar őszült, a ruhája is elszürkült. Keményre fáradt ujjával támasztotta a hátát, ami a föld felé húzta, mint egy csontos köpönyeg. Van, aki nem az idővel öregszik. Hanem a novemberekkel. Anya még kicsi hozzá, hogy értse, ahogy az üveghajó elsuhan a fejünk felett. Halkan csattannak a felhőkhöz a lapátok, a gyertya renyhe fénye meg-meg remeg. Nem gondolok semmire. Anya felnéz. Bámuljuk a tejszerű távolságot és az idegenséget. Felöltözünk. Még mindig nem engedi el a kezem. Csak amikor kilépünk az ajtón. Csak amikor átjár már rajtunk a nedves szél. A halottak hajói pedig sorra úsznak a háztetők felett. Egyszer van ilyen nap az egész évben. Suttogok Anya fülébe. A hajók üvegfeneké megcsillan a fagytól. Finoman hűl a kezem. Anya nem engedne, de tudja, hogy nem maradhatok. Hogy az éjszaka átvisz a tengeren. A távolságon. Az üvegcsónak elúszik majd, én nézem, ahogy nyomokat hagy a koszos esőben. Ahogy nélkülem fekszik el a tavon. Ahogy mázsa lesz a kezem és madárrá dermedek. Ahogy megfagyok nélküle az üvegszerű égen, mint egy ablakon, ami kívül rekeszt.

Kicsikben

IRMA

Nem mentem be a vízbe. Irma ült mellettem, mint egy dermedt árny. A karjai uszonyoszerűen kalimpáltak a fényben. Megrémült a bénaságomtól. Próbált még a parton kihúzni a vízből. Két gyerek, két bolygó. Az arcomról ömlött a víz. Nem fulladtam meg, pedig nem vallottam be, hogy nem tudok úszni. Csak szorongani, félni

és süllyedni tudok. A víz pedig olyan anyag, ami maga alá nyom és szétken. Nem tudtam ráfeküdni a hullámokra. Hűvös és kemény volt az érintésük. Irma nem értette. Ő, mint egy hal, úgy ficáinkolt a klóros edényben. Még az arcát is aládugta. A kis buborékok szelíden gyöngyöztek a felszínen. Félttem. Fáztam. A nap karmolta a bőröm, szinte hántotta a kérgem. Be kellett volna menni. Elmerülni a langyos lebegésbe és elfogadni a halált. A fulladást. Irma nem is gondolt rá. Neki az állapotok röviden és csendesen körvonalazódtak. Szerinte csak fürödtünk. Utált, amiért nem lehet lefröcskölni, és amiért nem tudom cápaként kergetni őt. Még repülőset is szívesebben játszottam volna. A magasság és a levegő vonzott. A víz nem. Így én kint ültem, amíg Irma úszott. Pikkelyes lett a háta a délelőtti fényben és a haja hínárszerűen terült szét a vízben. Én összeszorított kezekkel ültem a tűző napon. Izzadtam. Ő lubickolt. Este csak az anyukája jött érte. Összegyűrt arcából folytak a kék szemei. Irma apja meghalt. Irma nem sírt. Másnap ott ült mellettem, meredten néztük a sűrű eget. Várva az esőt. Várva a sötét felhők függönyét. De a Nap túszerűen tűzött ránk. Irma nem úszott többé. Csak ült. Dermedt rémülettel tanítottam süllyedni és levegőt venni.

Nem élünk már itt

Merülni kéne, mint az a kislány a képen. Nem mosolyog. Összeragadt a szája. Lenyelte az aranyhalat. A padláson még maradt valami Nagyapából. Csupa kacat és repkedő por. Húsos combja a fotel mélyén. Az ölébe ülök. Könnyedén száll fel. Apró szemcsék, a múlt repeszei. A kislány a képen csúnya és kancsal. Elveszett. A bőröndön három lakat. Kaparom a fémet. Nincs kulcsom magamhoz. Csak a kosz. A padlás sűrű levegője. A molyrágta lyukak, mint kiszögezett csillagok. Meredten mutatják az utat a kabát mögé. Ahol senki. Nincs már senki. Csak szövet és a szekrény. Belebújok. Órákon át számolom a fény változó foltjait. Hátha Nagyapa. Hátha van olyan, hogy összerak az idő. Egy arcot, egy testet. Ami eltűnik, talán visszacsenhető. A bőröndből a pulóvere. Szürkés-kék fonalak csomói. Bolyhos és bűdös. Felveszem. Kilóg a karom, mint a fák a kertből. Megölelném. Sötét lesz. Kiszögezett éjszaka. Nagymama üvölt. Nem ér hozzám. Mosakodnom kell. Lemosnom. Levennem. Elhagynom, elfelejtenem. A kislányt, akiről nem mesél.